

Naděje

Klára Vrbová

IV. Kategorie

Včera jsem měla narozeniny, už je mi osm! Na oslavu měl přijít děda, teta, strýc a celá moje rodina, ale nepřišel nikdo. Prý nemůžou kvůli nějaké nemoci, ale od rodičů jsem dostala úžasnou novou panenku, která vypadá skoro jako já. Má dlouhé, blond'até vlasy s malými kudrlinkami a krásné modré šatičky. Právě teď sedím na pohovce vedle tatínka a rozčesávám jí vlásky. Jmenuje se Zuzka, stejně jako já. Jsem trochu smutná, protože dnes měla být oslava pro kamarády, ale jejich rodiče je kvůli té otravné nemoci nikam nepustili. Taťka vedle mě kouká na zprávy, ve kterých nemluví o ničem jiném, mají pro tu nemoc divný název H09E-22. Normální lidé si název zjednodušili a říkají jí prostě „Naděje“. Je to protože se prý nakažení cítí suprově, teda na chvíli, potom už nepřemýšlí jasně. Prý se projevuje zpocenýma rukama a teplotami, nepřišlo mi to zase tak špatný. Mamka se ale zmínila, že se nedávno rozšířila i k nám, a proto zítra nejdu do školy. Když mi to sdělila, snažila jsem se vypadat smutně, ale nemohla jsem zadržet úsměv. Tomu, že nemusím do školy, se prý říká karanténa. Žádná škola znamená žádné písemky, domácí úkoly nebo učitelé. I když naše paní učitelka mi bude chybět, za správně vypočítané příklady nám dává bonbony. Maminka si ale myslí, že to nebude na dlouho, říká že karanténa netrvá navždycky. Když teď nebudu chodit do školy, budu moct trávit víc času díváním se na pohádky a hraním si se Zuzkou.

Po nějakém čase doma nám ale začala distanční výuka. Učili jsme se přes počítače. Ze začátku to bylo hustý, ale po nějaké době mě to přestalo bavit. Pořád jsme museli mít zapnuté kamery, takže jsem nemohla dělat nic jiného. Otravovalo mě to, nikdy jsem takhle dlouho u počítače nebyla. Dřív jsme chodívali neustále ven s kamarády a prolézali hřiště. Neviděla jsem je od začátku karantény jinde než na obrazovce a venku jsme už nebyli strašně dlouho. Teď je to totiž pořád to samé dokola. Náš život vypadá jako video, které si přehráváme znova a znova. Všimla jsem si, že už to nebaví ani rodiče. Oba teď pracují z domu, taťka pořád něco t'uká do notebooku ve své pracovně a mámě věčně zvoní telefon.

Ze začátku jsme s rodiči aspoň hrávali hry, deskovky nebo karty, ale jak plynul čas, tak jsme přestali, a naši se místo toho začali dohadovat o každé maličkosti.

Hádávali se o práci, o tom, kdo půjde na nákup, proč není tohle a proč je tamto, dokonce na sebe pokřikovali i kvůli tomu, kdo mě půjde uložit do postele. Většinou chodila maminka, byla nazlobená a smutná zároveň, před karanténou sedávala u mě na posteli a povídala si se mnou, ale teď mi jenom dala pusku a odešla. Potom, co zavřela moje dveře od pokoje, jsem vždycky chvíli počkala a když už si rodiče mysleli, že spím, začalo to znovu. Hádky a křik, většinou jsem nechápala, o čem mluví, ale občas jsem zaslechla své jméno. Bylo mi z toho smutno a nešlo při tom spát, tak jsem jenom doufala, že to brzy skončí. Čím déle ale karanténa trvala, tím horší to bylo. Po dvou měsících se to už ani nesnažili skrývat, pokřikovali po sobě v podstatě celé dny. Všichni jsme nutně potřebovali, aby karanténa co nejdříve skončila. Ven se mohlo jenom na nákup. Vždycky jel jen jeden z rodičů a přivezl spoustu tašek, připadalo mi, že v nich bylo úplně všechno. Jelikož pokaždé jeden z nich přijel s tak velkým nákupem, musel mu ten druhý jít na pomoc. Taky jsem chtěla pomáhat, protože jsem chtěla aspoň na krok vylézt ze dveří, ale zakazovali mi to.

„Nesmíš ven Zuzi, Naděje se přenáší přes dotek, to si zapamatuj,“ varoval mě taťka pokaždé. Říkal, že stačí jediný dotek a jste nakažení.

Po skoro osmi měsících karantény a každodenních hádkách rodičů, jsem znovu seděla s taťkou na pohovce v obýváku a tentokrát trochu bedlivěji sledovala zprávy. Jediné, co mě zajímalo, bylo to, kdy si budu zase moct jít hrát ven.

„...demonstrace nakažených lidí stále pokračují. Policie se snaží dělat co je v jejich silách, ale ochranné obleky proti přenášení nemoci jí v pokusech o potlačení davů moc nepomáhají. Vypadá to, jakoby nemocní ztratili pud sebezáchovy...““

„Pojďte na večeři,“ přerušila pána mluvícího v televizi mamka. S taťkou jsme se zvedli z gauče a šli za ní. Když jsme se posadili ke stolu, a já se začala ládovat mými oblíbenými, sice trochu připálenými, palačinkami, došlo mi, že něco není v pořádku. Nejen, že jsem byla jediná, kdo jí, ale mamce tekly slzy po tváři a taťka nepřítomně hleděl na zeď.

„Zuzko musíme si o něčem popovídat.“ Začala mamka, ale zalykala se a už nepokračovala. Koukala jsem se na ni a nechápala, co se děje.

„O čem si musíme promluvit mami?“ zeptala jsem se. V tu chvíli jako by se taťka probral a dokončil myšlenku, která zůstala viset ve vzduchu. „Víš mám teď hodně práce broučku, tak půjdu na chvíli bydlet nahoru, do druhého patra po babičce.“

Zmateně jsem se na ně dívala. Nechápala jsem, proč by táta měl bydlet jinde, pokud má jenom moc práce. Tak ať prostě víc pracuje, ne? Nemusí se kvůli

tomu přece stěhovat. Nedělala jsem si s tím hlavu a dál jsem jedla připálené palačinky.

Netrvalo dlouho a táta se vážně přestěhoval. Ze začátku chodíval na obědy a večere k nám. Při jídle rodiče vždycky mlčeli a já jsem si stěžovala, že už chci jít ven. Po nějaké době začal táta chodit jen na večere a pak už nechodil vůbec. Sice se rodiče přestali hádat, takže já jsem zase mohla v klidu spát, ale zároveň doma začalo být neskutečně otravné ticho. Ale to, že táta bydlel jinde než my, nebylo zas tak špatné. Tak jsem třeba mívala dvakrát obědy a večere a mohla jsem jíst dvakrát tolik sladkostí. Nebo když mi jeden z nich něco nedovolil, jednoduše jsem šla za tím druhým. Je pravda, že to ale mělo velkou nevýhodu, musela jsem spávat pořád jinde. Týden jsem spala u sebe v pokojíku a týden jsem musela spát u táty na gauči.

Jednou, když jsem byla v tátově patře a on byl zrovna na nějaké neskutečně důležité pracovní schůzce, někdo zaklepal na dveře. Běžela jsem otevřít.

„Ahojky, pomohla bys mi prosím s nákupem. Je toho moc.“ Poprosila mě mamka, která stála mezi dveřmi s plnýma rukama.

„Jasný,“ vykřikla jsem celá šťastná, že můžu na chvíli ven. Seběhla jsem ze schodů, obula si boty a vyběhla z domu. Zastavila jsem se na trávníku před domem a zírala na naši ulici.

Pamatuju si, jak tu dřív všude bývali naši milí sousedé, jejich rodiny, jak všichni venčili pejsky anebo byli jen tak na procházce, ale teď tu nebyl absolutně nikdo. Bylo mi z toho špatně, chybělo mi, když jsme se tu s kamarády projížděli na kolech, nebo když jsme hrávali na schovávanou.

„Vezmi prosím tuhle tašku, já odnesu tu druhou. Musím rychle dovnitř, bude mi volat klientka,“ řekla mi mamka a odešla domů. Popadla jsem nákup a vykročila směrem ke dveřím, ale vtom mi někdo poklepal na rameno. Lekla jsem se a upustila nákup. Když jsem se otočila, uviděla jsem pána ve vytahané, špinavé košili s rozčuchanými vlasy.

„Ahoj holčičko, bydlím o ulici dál,“ řekl a sundal ruku z mého ramene.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem ho a trochu jsem se pousmála. Nevypadal zdravě, byl bledý a měl zpocené ruce.

„Chci si jenom promluvit. Manželka se před nějakou dobou nakazila a nedávno ji odvezli do nemocnice, takže si nemám s kým povídat.“

„To je mi líto, ale já bych měla jít domů za mamkou,“ řekla jsem a doufala, že odejde.

„Víš ještě před tím, než se nakazila, bývala strašně protivná, ale potom, byla jako nová,“ pokračoval v mluvení, jako by mě neslyšel, „pořád jsme si povídali a užívali jsme si, že spolu trávíme tolik času. Vážně mi chybí.“

„Zuzi, kde jsi?“ přerušil ho mamčin hlas vycházející z domu. Podíval se tím směrem. Na chvíli mezi námi nastalo ticho. Když se otočil zpátky na mě, přišlo mi, že se v jeho pohledu něco změnilo. Vypadal trochu šíleně. Začalo mi to být velice nepříjemné a chtěla jsem pryč. Otočila jsem se směrem k domu a viděla jsem, jak maminka vyšla ze dveří. Rozběhla se za námi a začala na něj pokřikovat, ať mě nechá být.

„Přišel jsem na to, co udělám. Děkuju ti holčičko. Půjdu ji zachránit. Zachráním ji z té nemocnice a vše bude zase v pořádku,“ říkal mi ještě ten pán, mezitím co já už jsem běžela za maminkou. Přemýšlela jsem, co myslel tím, že ji zachrání? Vždyť nemocnice není špatná, mají tam lidem pomáhat. Nechápala jsem to.

„Zuzi nedotkl se tě, že ne?“ zeptala se mě, poté co se za námi zabouchly dveře. „No, on mě chytil za rameno, když se mnou mluvil,“ odpověděla jsem zmateně. Mamka na mě chvíli nevěřícně koukala a potom začala plakat. Chtěla jsem ji obejmout, ale odstoupila ode mě. Zírala jsem na ni a vůbec jsem nechápala, co se to děje. Proč mě nechce obejmout?

Po pár dnech od toho, co mě nakazili, se začaly projevovat první příznaky. Měla jsem mírně zvýšenou teplotu a cítila jsem se dost unaveně. Máma i táta u mě celé dny sedávali a povídali si se mnou. Sice vypadali jako astronauti, kvůli těm oblekům, co museli nosit, ale byli se mnou oba. Starali se o mě a bylo to fajn. Když jsem se začala cítit hůř, tak tat'ka občas v našem patře dokonce i spal. Rodiče se přestali hádat, sice se spolu moc nebavili, ale nehádali se. Jediné chvíle, kdy spolu mluvili, byly, když se od doktorů snažili zjistit něco o léčbě. Na moc toho nepřišli.

Nic nepomáhalo, ale nemoc překvapivě nepostupovala tak rychle. Měla jsem menší teploty a zpocené ruce, ale nebylo to tak hrozné. Když mi bylo líp, tak u nás táta nebyl tak často, ale pořád k nám chodil na večere.

Později se moje nemoc hodně zlepšila, měla jsem jen malou teplotu, nepotily se mi ruce a nebyla jsem tak unavená. Rodiče v téhle době zase trávili čas každý na svém patře a já jsem zase spávala každý týden jinde.

Potom, co jsem si prošla tím špatným obdobím nemoci, kdy jsem měla vysoké teploty a nemohla jsem nic dělat, mi přišlo, že se uzdravuji. Měla jsem sice takovou vybledlou barvu v obličeji, ale už jsem se zase cítila plná energie, běhala jsem po domě a hrála jsem si jako dřív. Bylo mi skvěle a začala jsem mít super nápady, jako třeba opravit svého plyšového medvídka. Vzala jsem mámě jehlu a nit a zkusila ho sešít. Nevypadal sice jako dřív, ale hlava už mu držela na krku.

Jednou, když jsem seděla u sebe v pokojíku a hrála jsem si se svou panenkou, tak na mě malá Zuzka promluvila. Začala mi vysvětlovat, že když je mi hůř, tak jsou rodiče spolu a když je mi líp, tak od sebe. Co kdyby se dalo zařídit, aby byli pořád spolu? Co kdyby se mi zase něco stalo? Moc jsem nad tím, co mi řekla, nepřemýšlela, jelikož to byl super nápad. Měla naprostou pravdu, pomůžu rodičům, aby se zase měli rádi.

Počkala jsem do večera. A když se mamka dívala na nějaký film v televizi, vyšla jsem na balkon. Vylezla jsem na zábradlí a sedla si.

Uslyšela jsem, jak na mě máma volá z obývacího pokoje, jestli se nechci koukat s ní, ale bylo mi to jedno. Po chvíli jsem zaslechla, jak se mě ptá, kde jsem a proč jí neodpovídám, a za nějakou dobu se otevřely dveře od balkonu. Podívala jsem se směrem ke dveřím a všimla si, že mamka vypadala hrozně překvapeně. Vůbec netušila, co se děje. Já jsem se na ni usmála od ucha k uchu a řekla jsem jí: „Neboj, za chvíli bude zase všechno dobrý.” V ten moment, kdy jsem to dořekla, se mamka rozběhla, aby mě zastavila, ale nestihla to. Skočila jsem. Jediné, co si pamatuji, je, že jsem to udělala s úsměvem na rtech a plná naděje.

Probudila jsem se až po pár dnech v nemocnici. Otevřela jsem oči a zaradovala se, vyšlo to. Seděla tu máma i táta a oba dva se na mě smutně usmívali. Byli tu spolu, konečně. Věděla jsem, že to vyjde. Táta se teď nastěhuje zpátky a budeme hrát hry a koukat se spolu na pohádky a za chvíli určitě skončí karanténa. Všechno bude jako dřív. Byla jsem šťastím bez sebe.

„Ahoj Zuzi,” řekla máma a v rukavici mě pohládila po tváři, „jak ti je?”

Z druhé strany postele se na mě usmíval táta.

„Je mi suprově. Všechno mě sice bolí, ale teď už to bude dobrý.” odpověděla jsem a usmála jsem se na ně ještě víc. Oni se, ale usmívat přestali a já si všimla, že se mámě nahrnuly slzy do očí. Proč se neusmívají? Vždyť jsem všechno vyřešila, ne? Podívala jsem se na noční stolek vedle postele. Leželi na něm dvoje klíčky od auta. Přijeli každý sám. Proč nepřijeli spolu, vždyť tady jsou

oba. Potom mi došlo, že asi nejsou natolik spolu, abychom byli zase šťastná rodina.

Budu pro to snad muset udělat ještě víc? Jakmile se vrátím domů, zeptám se Zuzanky. Ta mi určitě poradí!